

ARGUS 11

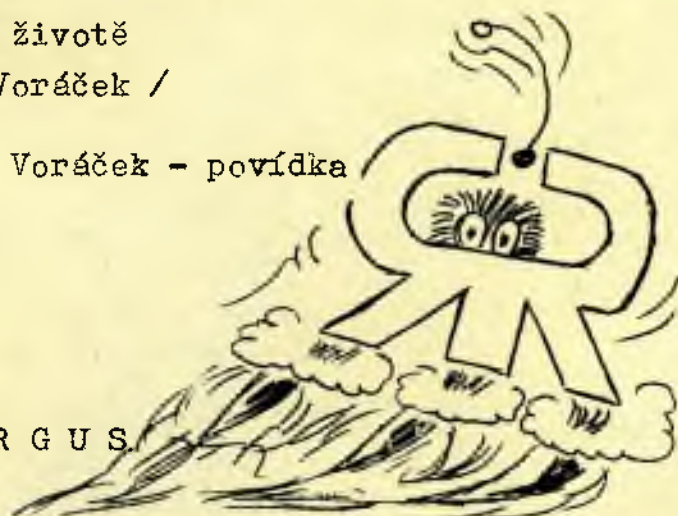
Obsah:

str. 3 Roboti a androidi /přeložil Libor Jelínek/

str. 5 Život po životě MuDr. Raymond A. Moody
/výťah zpracoval Tomáš Popov/

str. 12 Úvahy o životě po životě
/zpracoval Karel Voráček /

str. 14 A co dál? Karel Voráček - povídka

A R G U S A R G U S A R G U S

ARGUS příloha ŠUMu pro přátele vědeckofantastické literatury. Vydává sf klub TERRA při SSM ČVUT FEL Praha 6, Suchbátarova 2, PSČ 166 27. Sestavil: Tom Popov, na blány upravil ilustrace Martina Machovce - SD-68 T. Popov, dále spolupracovali Karel Voráček a Libor Jelínek.

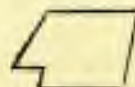
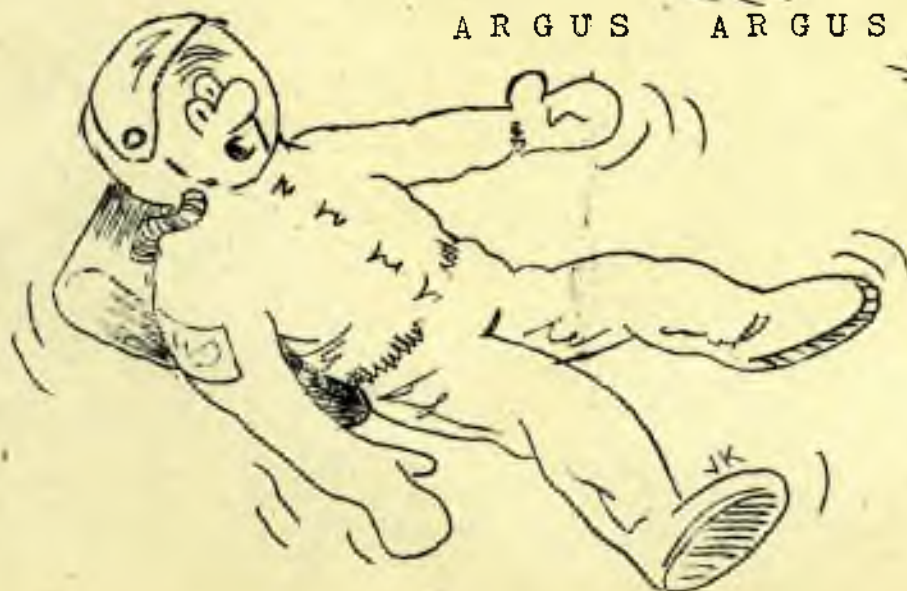
Neprošlo jazykovou úpravou.

Neprodejné!

Začíná vycházet pravidelně - v úterý a v listopadu.

Číslo připraveno v květnu 1988

A R G U S A R G U S A R G U S

PŘESTAVBA

V NAŠEM SFKL

Jelikož členové našeho klubu jsou výhradně studenti, a to většinou mimopražští, nebo novopečení inženýři, zákonitě u nás musí docházet k obdobím krize, kdy staré vedení odchází a mladé ještě není připraveno. Jedním takovým obdobím SFK Terra právě prošel /nebo ještě prochází?/. Starší scifističtí mazáci se chystají na státnice a píší diplomové práce a na klub jim nezbývá čas. Tak došlo k tomu, co žádný skutečný scifista nevidí rád. Schůzek se účastnilo okolo deseti lidí, stále titíž. Zato obdivuhodná byla účast na videoakcích /až třicet lidí/ na které přišli i úplně noví členové klubu, které už pak nikdo neviděl.

Samozřejmě není všechno tak hrozné, jak se píše. Některé schůzky lze považovat za podařené, zejména pak tu, pro kterou byl připraven scifistický test znalostí. Ten se skladal z části, ve které se odpovídalo na otázky typu: kdo napsal..., kde se vyskytuje..., jaké národnosti je... atd., a částečně z promítání diapozitivů s otázkou: jak se jmenuje film. Na v pořadí další schůzce bylo provedeno vyhlášení výsledků a ti nejlepší obdrželi knihy žánru Sci-fi zakoupené z klubových peněz.

Na jiné schůzce bylo sestaveno nové vedení. Ovšem protože jsme se ještě tak dobře neznali, proběhl výběr způsobem: já bych navrhoval... a schválením kandidáta. Byli navrženi lidé, kteří k té oblasti nejvíce vykřikovali, takzvaně měli hlavní slovo. Čas ukáže, jaký to byl výběr. Když už tak dlouho mluvím /píši/ o novém vedení SFK TERRA, tak snad abych je uvedl:

dočasný	předseda	Martin MOLHANEC
	tajemník	Robert RAMEŠ
	ved. literární sekce	Tomáš POPOV
	ved. video sekce	Pavel ŠTOREK
	ved. organizační sekce	Pavel MIKYSKA
	knihovna	Pavel ŠAFÁŘ
	časopisy	Karel VORÁČEK

Jak vidíte, funkcí máme dost /už jsme se obávali, že každý člen našeho klubu bude mít jednu vedoucí funkci/, otázka je, zda jsou vůbec potřeba, ale vypadá to, že ano. Zatím všechno klapě, o čemž svědčí i tento časopis, který byl sestaven v poměrně krátké době, mimo jiné i na výzvu jiného SFK: "Jestli letos nevydáte časopis, my vám nebudeme posílat náš". A protože o jejich časopis máme zájem, museli jsme s tím něco dělat.

Do klubu přibyla celá řada dalších členů, jak z prvních, tak i z vyšších ročníků. Samozřejmě jsou mezi nimi konzumenti i aktivní sci-fisté. O jednom z nich je potřeba se zmínit, jelikož se chopil grafické úpravy Argusu, je jím klubový kreslíř Martin Machovec.

Brzy po tomto čísle /11/ by mělo následovat ještě číslo s tématem Conan pod označením /9/ ještě od staré gardy a Argus /12/. Doufejme, že se všechno podaří a slibované bude splněno do konce semestru.

-TQ88-

Možná, že by pečlivé registrátory zajímalo, kam se podělo číslo deset. Vyslechněte proto následující příběh, který je i pro zasvěcené zastřen černou, zcela neprůhlednou rouškou tajemství.

Na nejmenované planetě, v neznámém městě.

Členové jed. sci-fi klubu se rozhodli, že všechny další příznivce tohoto literárního směru překvapí perfektním fanzinem. Na té planetě totiž bylo zvykem, že SF kluby si mezi sebou posílaly jimi vytvořené časopisy, fanziny. Dlouho se členové klubu mezi sebou dohadovali co tam napíší, aby, jak se tam říkalo, si každý našel to svoje a ještě trochu něco víc. Stalo se něco podivného, dohodli se.

Do čísla toho fanzinu se dostala nejnovější povídka jednoho z tamních uznávaných spisovatelů - Arthura C. Clarka "30 milionů světelných let nad obzorem", rozhovor s dalším autorem Arkadiem Strugackým na téma úroveň české SF /češi jseu jedním z mnoha národů žijících na té planetě/, deset stránek comicsu přibližně na téma Hvězdných válek /název filmu/, vítězné kresby ze soutěže "For space fancil", což se dá přeložit asi jako O vesmírnou tužku, vítězná povídka o cenu Nebula roku 1975 Fritz Leiber a její Catch that Zepppelin.

Zbývala už jen maličkost, sehnat technické prostředky asi na 400 výtisků. Klub měl něco k dispozici /kupodivu zařízení pořizovalo kopie úplně stejné kvalitní jako ta, ze které právě čtete/, ale to jim nestačilo. Ten fanzin musel být super. A v tu chvíli někdo, ač nesestoupil z nebes, učinil zázrak. Mohli to nechat vytisknout na ofsetu. Více už se nikdo nesnažil a všichni byli spokojeni. Ve všech příbězích je něco třikrát, v našem se to týká zázraků - to číslo skutečně vyšlo a vypadalo přesně tak, jak si všichni představovali. Protože už ten den nebyl čas na rozeslání, časopisy byly uzamčeny do skříně v jedné uzamčené místnosti s tím, že práce se brzy dodělá až do konce, fanziny se rozešlou, a klub se stane slavným.

Protože však zázraky byly už tři, další se nekonal.

Jedno krásné odpoledne se všichni sešli k dokončení. Odemkli místnost, odemkli skříňku a ejhle, časopisy nikde. Zpočátku to nikoho moc nepřekvapilo, v té místnosti se totiž stále dělaly různé přesuny a nikdo pořádně nevěděl, kde co je. Začali hledat, zatím s veselou. Potom jim humor došel a ptali se různých odpovědných lidí. Nikdo nic nevěděl, prý žádné přesuny nebyly. Pozdě večer nezbylo, než se smířit s tím, že časopisy někdo ukradl.

Další den, když truchlivě kračeli do školy je překvapil velký shon lidí vedle oken místnosti, kde se jim ztratily časopisy. V zemi tam zela velká okrouhlá vypálená jáma, na jejímž okraji byly rovnoměrně rozmístěny tři menší prohlubně. Rozbor půdy prokázal, že byla roztavena plazmovými motory, a že se to, kupodivu, stalo predešlý den kolem poledne. Otázkou zůstává, jakto že nikdo nic neviděl.

Členům teď nezbývá nic jiného, než se radovat, že nejsme ve vesmíru sami, kdo se zajímá o sci-fi, a že jejich časopis byl skutečně perfektní, když vzbudil i pozornost mimozemšťanů.

Tedy: Argus 10 asi už nikdy nikde neseženete. Jestli ano, dejte nám vědět.

ROBOTI & ANDROIDI

Volný překlad z THE VISUAL ENCYKLOPEDIA OF SCIENCE FICTION
"HARMONY BOOKS" NEW YORK ED.: BRIAN ASH
1977 LONDON

Vedle vesmírných cest a mimozemských příšer jsou i roboti typickými představiteli sci-fi. Nejříve byli představováni mechanickými obludami, avšak během příštích padesáti let se polidštili a zdokonalili. Už to nejsou dále počítače na kolečkách, ale jsou již většinou podobni lidem a to také svým chováním.

ROBOT. Pod tímto pojmem si můžeme představit lidským umem vytvořené pohyblivé stroje vybavené schopností samostatného rozhodování. Může, ale i nemusí připomínat lidskou bytost. Ti však, kteří ji připomínají, mají povětšinou zdání větší inteligentnosti a čím méně jsou lidem podobní, tím jsou naopak inteligencí nadáni méně. Robotovo myšlení je obvykle založeno na mechanickém, elektronickém nebo pozitronovém principu. Je to často samostatná jednotka, poháněná některou formou nukleární energie používající končetiny, kolečka, pásy či dokonce antigravitačního principu. Obecně lze považovat psychickou výkonnost robota za větší, nežli u člověka, ale způsob jeho myšlení je v čemsi omezený. V některých historkách se roboti mohou řídit jen přímými rozkazy, jindy mohou používat vlastní úsudek.

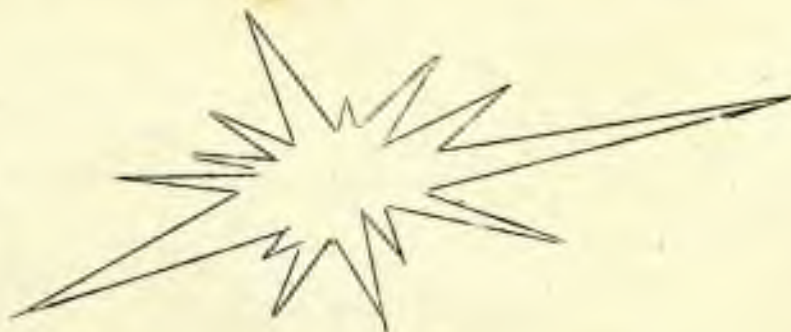
Roboti dostávají mnoho různých jmen. Jedno z prvních byl "automaton" / z řeckého "samočinný" /. Slovo robot pochází ze hry R. U. R. - 1921 - Karla Čapka. A vzniklo ze slova "robota" či "robotník". Roboti z této hry jsou k nerozeznání od lidí - takové výtvořiny jsou nověji označovány za "androidy" / z řeckého "člověku podobní" /. Další názvy jsou např. "simulacrum", "kyborg". Tento druhý výraz je vlastně zkratkou slova "cybernetics organism" a znamená více člověka ve stroji, než stroje v člověku.

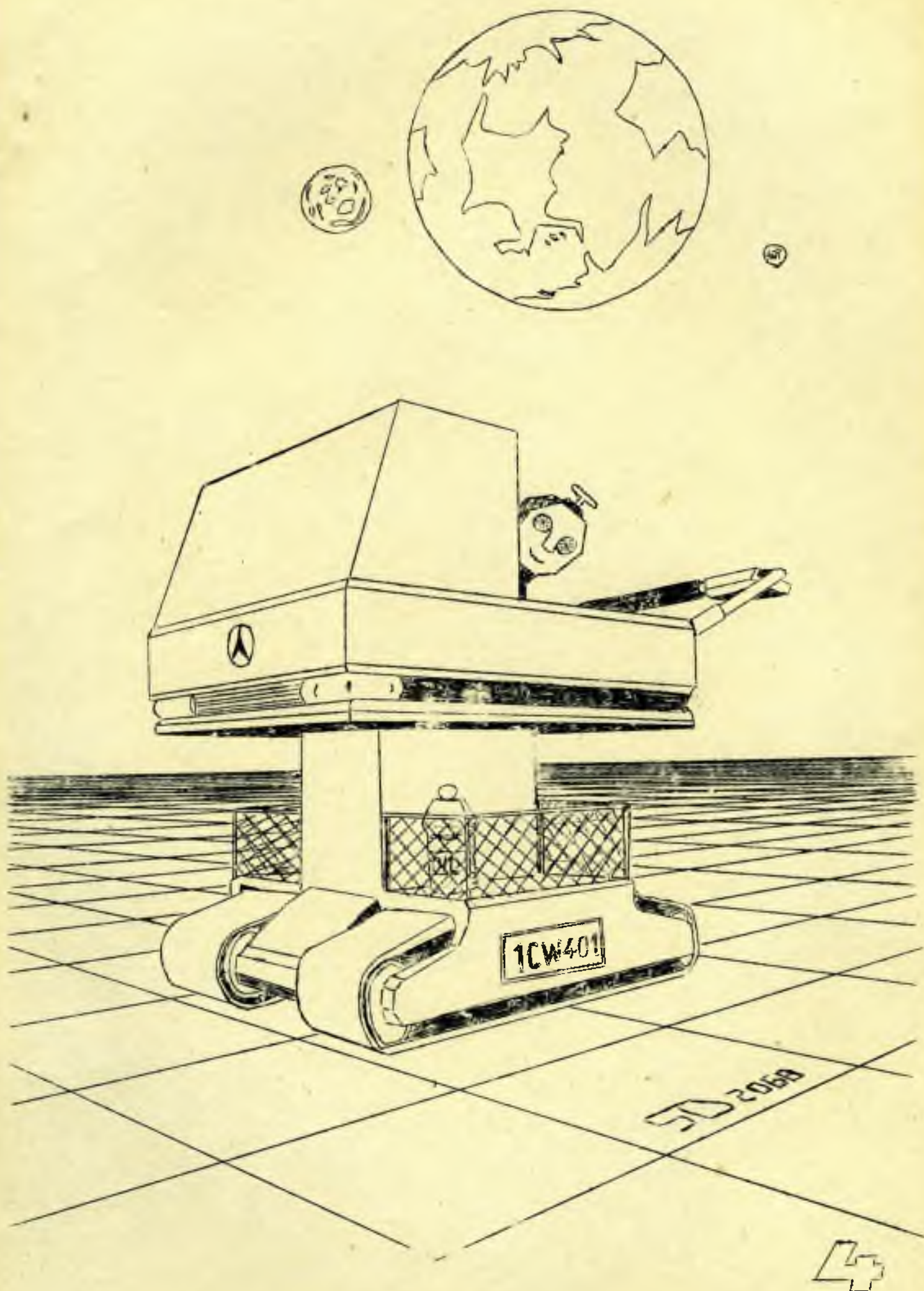
Androidi mohou být definováni jakožto roboti z masa a kostí. Zatímco mohou být naprogramováni k přijímání rozkazů stejně jako roboti, jejichž těla jsou na chemickém nebo biologickém základě a spíše rostou než jsou jímý stavěna.

Tolik snad protentokrát. Pokračování bychom rádi přinesli v některém z dalších čísel. A ještě něco. Možná, že se někteří pozastavili nad výrazem roboti a spíše by očekával roboty. Ovšem označení roboty se hodí spíše pro průmyslové stroje, zatímco roboti jsou inteligentní člověku podobné výtvořiny. V původním článku psaném v angličtině tento problém pochopitelně odpadá /robots/.

Přeložil a upravil Libor Jelínek.

Kresbu na další stránce vytvořil Martin Machovec.

Nečlověku se mi dostal do rukou překlad poněkud svým obsahem nezvyklé publikace. Jako všechno, co je nové a neznámé, mě zaujala. A jelikož se sciifiliteratura a to zvláště poslední dobou zabývá tématy nejen úplně vymyšlenými, ale staví i na jevech neobjasněných či zatím neobjasnitelných, rozhodl jsem se částí této diplomové práce otisknout v našem Argu. Omlouvám se za nepříliš kvalitně uštěpný "výcuc", ale měl jsem materiál k dispozici do slova pár hodin.

Mudr. Raymond A. Moody
Život po životě

výzkumy o fenoménu :Plešité tělesné smrti
197 5 nakl. Mockingbird Books, Inc, Covington Georgia

První setkání Dr. Moodyho s touto tematikou nastalo v r. 1956 při studiu na Virginské universitě: setkal se zde na průměrně příjemným člověkem prof. psychiatrie. Dozvěděl se že byl 2x v půlstoletí deseti minut mrtev a podal zprávu o tom co se s ním po tu dobu dělo. To vnuklo Dr. M. myšlenku zabývat se otázkou smrti. Později mu toto bylo námětem pro jeho přednášky. Jelikož se mu po přednáškách často někteří posluchači svěřovali se svými zkušenostmi, rozhodl se tomuto tématu věnovat knihu, běží a sepsal zážitky těchto lidí.

"Cíl publikace: Doufám, že touto knihou obrátím pozornost na fenomén, který je stejně tak rozšířený, jako skrytý. Dále doufám, že touto knihou vzbudím ve veřejnosti připravenost s tímto fenoménem se vyrovnat. Jsem totiž pevně přesvědčen o tom, že tento fenomén má podstatný význam nejen pro mé vědecké i praktické obory - zvláště v psychologii, psychiatrii, medicíně, filosofii, teologii a duch. správě - nýbrž i pro náš prakt. způsob každodenního života. nemíním přinést důkazy o tom, že existuje život po smrti. Domnívám se, že takový důkaz v současné době vůbec ještě možný není."

FENOMÉN SMRTI

Každý to cítí jako něco zarmucujícího, reaguje se sklíčenými pocity, smrt je prostě tabu. Druhý problém je v tom, že vlastně nikdo neví co to smrt je. Většinou se jí snažíme srovnat s něčím jiným co známe: umírání, říkáme to je jako usínání. Už v Homérově Illiadě je smrt nazvána sestrou spánku. V Turecku i jinde byla odkryta naleziště/pohřebiště/po neadrtalcích stará 100000 let. Ze zachovalých zbytků mohli archeologové vyvodit překvapivě závěry, že tito pradávni lidé pokládali své mrtvé na květy a kvetoucí ratolesti, což svědčilo o tom, že pokládali smrt za slavnost. Zřejmě věřili v posmrtný život. Naskytají se před námi dvě opačné odpovědi. Jedni říkají, že smrt je zánik vědomí, druzí tvrdí, že smrt je přechodem do jiné dimenze skutečnosti. chci jen počít správu o tom na co jsem přišel při hledání odpovědi.

Dnes je mi známo asi 150 případů tohoto fenoménu, Zkušenosti jsem shromáždil do 3 kategorií: 1/ zkušenosti lidí co byli lékaři prohlášeni za mrtvé a poté vrženi.

2/ Zkušenosti lidí, kteří při úrazech, těžkých poraněních nebo v průběhu těžké choroby byli velmi blízko biologické smrti. 3/ Zkušenosti lidí kteří vyprávěli o svých zážitcích při smrti jiných osob, kterým byli přítomni. Tuto třetí skupinu jsem vypustil a zůstalo mi tak asi 50 případů.

ZKUŠENOSTI UMÍRÁNÍ

Člověk umírá, zatímco jeho tělesné obtíže dosahují vrcholu, slyší, jak ho lékař pokládá za mrtvého. Najednou umírající slyší většinou nepříjemný zvuk, průnikavé zvonění nebo bručení, dunění a současně má pocit jako by se rychle pohyboval dlouhým tmavým tunelem. Pak se najednou octne mimo své tělo, ale v témže okolí jako dříve, pozoruje z určité vzdálenosti své tělo. Ve svých pocitech hluboce rozšířených je na tomto pozorovacím stanovišti přítomen oživovacím pokusům. Za nějaký čas se sebere a začne si stále více zvykat na smrt, na svůj podivuhodný stav. Jak zjistí, má stále ještě jakési tělo, které se však svou podstatou, tak svými schopnostmi liší od toho, které pozbyl. Brzo dojde k dalším událostem. Jiné bytosti se přibližují k umírajícímu, aby ho pozdravily a pomohly mu. Uvidí duchy zemřelých příbuzných a přátel a zjeví se před ním bytost vyzařující lásku a teplo, světelná bytost, jakou dosud nikdo nepoznal. Tato bytost mu položí, aniž by užila slov, otázku, která ho přiměje k tomu, aby zhodnotil celý život. Pomáhá mu přitom tím, že mu ukáže nejdůležitější zjevení jeho života vbleskovém přehledu. Najednou se umírajícímu zdá, že se blíží k nějaké závoři či hranici, která zřejmě tvoří dělící linii mezi pozemským životem. Ale tu se mu objasní, že se musí vrátit na zem, protože okamžik jeho smrti dosud nenastal. Vzpírá se tomu, protože zkušenosti s oním životem ho tak zaujaly, že by se již nechtěl vrátit. Je zavalen mocnými pocity radosti, lásky a něhy. Přes svůj vnitřní odpor a aniž by věděl jak se opět spojí se svým fyzickým tělem a žije dále. *Vyprávěl*

Při pozdějších pokusech jiným lidem o svém zážitku narazí na obtíže. Předně nenalézá žádná lidská slova, kterými by mohl tuto mimořádnou událost alespoň trochu vyjádřit. A když prostě zjistí, že se mu mnozí vysmívají, vzdá se úplně toho, aby to druhým vyprávěl. Přesto prožitek zanechá v jeho životě hluboké stopy. Ovlivňuje zejména způsob, jakým se ten člověk staví ke smrti a jak pojímá vztah k životu.

Vikterak nesmíme pustit ze zřetel, že výše uvedený popis netlumočí zážitek jedné osoby, nýbrž se jedná o modelový prožitek, který je sestaven se společných prvků obsažených v mnoha svědectvích.

1/Zprávy jsou podobné nikoliv totožné.

2/Žádný člověk nevyprávuje o všech prvcích modelového prožitku, většinou však uvede alespoň 8 prvků z 15.

3/Žádný z prvků se neobjeví úplně ve všech svědectvích, přesto lze některé považovat za univerzální.

4/Základní z prvků se neobjevuje pouze v jednom případě.

5/Pořadí zážitků se může lišit.

6/Jak dalece umírající prožije celý model prožitku závisí na tom, jestli nastala klinická smrt a jak dlouho trvala.

7/Někteří lidé, kteří přežili vlastní smrt s e na nic nepamatovali.

NEPOPSATELNOST

Zúčastnění označují svůj zážitek za nepopsatelný a nevyjádřitelný. "Slova, kterými bych vyjádřil to, co se vám snažím říci, prostě neexistují. Přídavná jména v nejvyšším vystupňování, kterými bych to vše mohl popsat, by bylo nutno teprve vymyslet."

ZASLECHNUTÍ ZPRÁVY O SMRTI

Mnozí ze svědků uváděli, že slyšeli, jak byli prohlášeni za mrtvé.

POCITY MÍRU A KLIDU

Svědci líčí neobvyklé příjemné pocity a smysl víry.

Výpověď jednoho muže: "V okamžiku, kdy se to celé stalo, projela mnou prudká bolest, která ale potom celá zmizela. Měl jsem pocit, jako bych se vznášel v nějakém tmavém prostoru. Byl mrazivý den,

ale dokud jsem se hnál tou temnotou, necítil jsem nic než teplo a největší blaho, jaké jsem kdy zažil... Vzpomínám si ještě, že jsem si myslel, to musím být jistě mrtvý..."

HLUK

V mnoha případech je řeč o různých podivných akustických věmech, které se vyskytují během umírání, či krátce před ním. Tak mluví jeden muž, který byl během operace na spodní části těla 20 minut "mrtvý" o opravdu zlém dunění, které vycházelo z nitra jeho hlavy..."... Byl to strašný pocit. Ten hluk nikdy v životě nezapomenu..." Jedna paní během ztráty vědomí "zvučné tony". Snad by se to dalo označit, jako dunění. V hlavě se mi to všechno motalo. "Tyto nanejdůležitější obtěžující věmy mi byly popisovány také jako hlučné praskání, šumění, rachocení, pískání větru a pod. V jiných případech však mají tyto ~~vjemy~~ ^{zkušenosti} notěšitelný ráz. Za všechny jeden muž, který slyšel "zvuky zvonů přinášené větrem. Znělo to jako větrná japonská zvonková hra... byly to jednotlivé tony, které jsem opět slyšel..."

Jedna mladá paní, která následkem poruchy srážlivostí krve málem zemřela na vnitřní vykrvácení vyprávěla o okamžiku, kdy se shroutila: "...Najednou jsem slyšela hudbu, majestátní, opravdu divukrásnou."

TMAVÝ TUNEL

Současné s vjemem hluku měli některé osoby pocit, jako by byly vtaženy do tmavého prostoru velkou rychlostí. K popisu tohoto prostoru bylo použito mnoho rozličných pojmů. Slyšel jsem je označovat, jako "jeskyně, šachta, žlab, omezený prostor, nálevka, tunel, roura, vákum, prázdnota, údolí, válec". Ačkoliv jednotliví lidé užívají různých slov, že se snažili slovy vyjádřit stejnou představu.

"...Stalo se mi to v devíti letech. Od té doby uběhlo mnoho let /27/, ale bylo to tak působivé, že jsem to dodneska nezapoměl... Slyšel jsem zvuk brnnnnnk, brnnnnnk, brnnnnnk, vždy ve stejném rytmu. Pak jsem se pohyboval skrz takovou-bude vám to jistě připadat zvláštní-skrz takovou tmavou tmavou chodbu, takovou rouru nebo so to vlastně bylo. Prostě to nemohu popsat. Pohyboval jsem se sem a tam, kmital jsem po celou tu dobu v rytmu tohoto zvuku..." Jiný svědek prohlásil: "U mne nastala velmi prudká alergická reakce na místní znecitlivění. Najednou jsem nedýchal, nastala zástava srdce. Nejprve jsem se hnál-všechno šlo velmi rychle-tedy nejprve jsem se hnál maximální rychlostí tmavým černým tunelem. Připadalo mi to jako když jsem na jarmarku na strašidelné jízdě, prolétl enormní rychlostí černým tunelem."

Během těžké nemoci se dostal jeden muž tak blízko smrti, že se mu již zorničky rozšířili a tělo počalo chladnout. Vypravuje: "Nacházel jsem se v absolutně černé prázdnotě. Je to opravdu těžké vysvětlit, ale měl jsem pocit jako bych se pohyboval vakuem temnotou, nic jiného. Ale při tom jsem byl plně při vědomí. Vypadalo to, jako bych vězel v nějakém válci, ve kterém není vůbec žádný vzduch. Měl jsem pocit ztracenosti, jako bych byl napál tady a napál jinde."

OPUŠTĚNÍ TĚLA

Příběh 17ti letého chlapce, který se topil:: Plevali jsme jako mnohokrát přes jezero? toho dne nevím proč jsem šel uprostřed ke dnu... klesal jsem níž a níže a najednou jsem měl pocit v jisté vzdálenosti od svého těla a také stranou od ostatních. V prostoru zcela jen pro mě. Třebaže jsem se zdržoval stále v jedné výšce, viděl jsem své tělo asi metr přede mnou zmítat se ve vodě nahoru a dolů. Viděl jsem se zezadu trochu z pravé strany. Měl jsem stále pocit, že mám úpl. tělo, ačkoliv jsem se nacházel mimo své tělo. Naplnil mne pocit nepopsatelné lehkosti, připadal jsem si jako peříčko.

Svědék, který zažil autohavárii:..., uslyšel jsem strašný rachot, pak byl náš vůz ze strany promáčknut a pak přišel krátký okamžik, ve kterém se mi zdálo, jako bych se pohyboval temnotou, nějakým tmavým prostředím, to všechno šlo velmi rychle. A pak jsem se najednou vznášel zřejmě nad zemí, řekl bych asi 1,5m a asi 5m od auta a slyšel jsem právě ještě doznívat ozvěny srážky. Viděl jsem, jak se ze všech stran sbíhají lidé, shromažďují se kolem mne, jak můj přítel vystoupil zřejmě ještě v šoku, ve vraku uprostřed těch lidí jsem uviděl své vlastní tělo a pozoroval jsem jak se je snažili vytáhnout. Mé nohy byly úplně vykloubené...

Někteří lidé cítili ke svému tělu odpor, některým bylo lhostejno, někteří cítili cosi jako lítost.

Lékaři mě poslali do nemocnice, protože jsem byla velmi těžce nemocná. Jednou ráno se kolem mě nakupila hustá šedá mlha a opustila jsem své tělo. Měla jsem pocit vznášení, když jsem cítila, že kloužám ze svého těla. Ohlédla jsem se a viděla jsem se dále ležet na posteli. Byla jsem beze strachu, vše probíhalo naprosto klidně, příjemně a radostně. Nebyla jsem ani trochu zmatena nebo poděšená. Úzkost jsem nepocítovala vůbec, jen jsem měla pocit velké lhostejnosti vůči ~~všemu~~ všemu, co se dělo. Jen jsem věděla, že je snad se mnou konec, že budu mrtvá, pokud se mi nepodaří dostat se opět do svého těla.

Proti tomu zákyně ošetřovatelské školy:.... Je to vlastně komické, to vím velmi dobře, ale během učení do nás stále vtloukali, abychom své tělo dali k dispozici vědě. Ale teď, po celou tu dobu, co se mi pokoušeli opět obnovit dýchání, jsem si v jednom kuse myslela: "Ne to bych nechtěla, aby mé tělo někdo potom pitval."

Při přechodu do mimotělnosti člověk potřebuje nějaký čas, aby pochopil význam svého zážitku. Může se již hodnou dobu nacházet mimo své tělo a zoufale se snažit získat jasno o svých zážitcích a ve svých myšlenkách než pozná, že žije, umírá a snad už je mrtev. Člověk zjistí ve svém duchovním těle, že je pro všechny ještě navíc neviditelný, že nemůže s ostatními komunikovat. Krom toho chybí duchovnímu tělu pevnost, bez potíží prochází okolím.

BEZČASOVOST MIMOTĚLNÉHO STAVU

Mnozí tvrdí, že krátké vystupování v duchovním těle musejí popisovat v časových pojmech, protože prostě lidská řeč obsahuje časové měřítko. Avšak v jejich zážitcích nehrál čas naprosto takovou úlohu jako v reálném životě.

Zajímavá je též otázka smyslu. Některé mizí: chuť, čich; jiné se zesilují: ostrost vidění se na dobu kdy byl mrtev mnohonásobně zvětšilo.... "Je mi nepochopitelné, jak jsem mohl tak daleko vidět" Jedna paní: "Zdálo se mi jakoby pro duchovní vidění neexistovala žádná hranice jako bych skutečně mohla všude a všechno vidět."

Sluchový smysl: Většina lidí vypovídá, že hlasy ani zvuky k nim nedospěli, místo toho se jim zdálo, že vnímali přímo myšlenky lidí. Jeden muž mohl bez potíží vnímat celé své okolí v nemocnici, lékaře, sestry, ostatní personál, který se věnoval svému zaměstnání, ale absolutně nemohl s nimi vstoupit ve styk, takže si připadal "bezradělně osamělý". Velký počet svědků též líčí pocit osamění. O tomto se ještě dočtete později.

SETKÁNÍ S JINÝMI

Řada lidí mu vypravovala, že během zážitku smrti upozorovala ve své blízkosti jiné duchovní bytosti. Tyto bytosti přišli proto, aby jim usnadnili přechod do smrti. Viděli své mrtvé příbuzné, známé i cizí lidi. Dále pak světelnou bytost.

"Několik týdnů před tím, než jsem málem přišel o život, jeden můj přítel zemřel. V tom okamžiku, kdy jsem opustil tělo, měl jsem okamžitě pocit, že můj přítel Bob je tady, že je těsně vedle mě. Vnitřně jsem ho mohl vidět a tak jsem cítil, že je přítomen a přesto to bylo pozoruhodné. Neviděl jsem ho v jednom normálním těle. Jasně jsem ho poznal, jeho zevnějšek a všechno, ale právě nebylo to v jeho fyzické

podobě. Zní to srozumitelně? Byl tedy, ale ne ve svém hmotném těle, nýbrž v nějakém jaksi prosvítajícím těle a mohl jsem vytušit každou jeho končetinu, ruce nohy atd., opravdu plasticky jsem ho však neviděl. Tenkrát jsem se tím dál nezabýval, jakkoliv to bylo podivné. Vůbec jsem tehdy nepovažoval za nutné, abych ho viděl skutečnými očima, krom toho jsem tehdy ani vlastně oči neměl. Ptal jsem se ho v jednom kuse: "Bože kam teď přijdu? Jsem už mrtev?" On ale neodpovídal, neřekl mi nikdy ani jediné slovo. Ale pokud jsem byl v nemocnici byl často u mne a já se ho vždycky ptal co se to vlastně děje, ale nikdy jsem nedostal jedinou odpověď. Od toho dne, kdy lékař prohlásil, že to přežiju, se už nikdy neukázal, už jsem ho dále neviděl a také jsem necítil jeho přítomnost. Vypadalo to jako by skutečně vyčkával, zda překročím onu pomyslnou hranici, než se mnou promluví a vysvětlí mi co se se mnou stalo."

SVĚTELNÁ BYTOST

Snad nejprekvapivějším jevem, který se objevuje v mnoha správácích je jistě prvek, který působí nejhlubší dojem, na jednotlivá setkání s velmi jasným světlem. Přes vysokou jasnost neoslňuje ani nebrání pozorování jiných předmětů. Nehledě k nezvyklé podobě v níž se zjevilo neměl zúčastněný ani sebemenší pochyby, že toto světlo je živá bytost - "světelná bytost. A nejen to, má osobní charakter a neomylně osobní ráz. Nepopsatelná láska a teplo proudí na umírajícího. Cítí, že je tím zcela obklopen a že je celý do toho přijat a v přítomnosti této bytosti cítí naprostý souhlas a bezpečí. Cítí, že z ní proudí neodolatelná, jakoby magická přitažlivost. Bez sebemenších odchylek se výše uvedená bytost vždy popisuje stejným způsobem. Zajímavé je ale případ od případu lišící se pojmenování. Zde hraje svou roli náboženská výchova a přesvědčení každého jednotlivce. Většina křesťanů identifikuje tuto osobu jako Krista. Jeden žid a jedna židovka viděli ve světle nějakého anděla. Jeden muž bez předsudků a jedna paní náboženského zal. pojmenovali bez okolků tuto věc jako "světelnou bytost"

Krátce po svém objevu vstoupí bytost ve styk s umírajícím, dochází k přenosu myšlenek.

Zpráva je: "ne paní: Prvními slovy se mě bytost jaksi ptala zda jsem připravena na smrt a zda jsem v životě udělala něco, co bych jí teď mohla předložit"

Dále po určitém přeskoumání se ukazuje, že otázka i v případě odlišné formulace neztrácí nic na své naléhavosti. Jeden muž: "Když jsem byl mrtev, položil mi jakýsi hlas ot. "má tvůj život cenu? To co tím myslel bylo, zda se mi život, jaký jsem vedl, se ve světle toho co nyní vidím, zdá hodný odměny."

Mimochodem všichni udávají hlubokou působivost otázky na jejich city. Smysl otázky má být v tom, aby upřímně promysleli celý svůj život.

"Věděla jsem, že jsem zemřela a že proti tomu nemohu nic dělat.

protože mě nemůže nikdo slyšet... bez pochyb jsem se nacházela mimo své tělo. Nakonec jsem viděla jak ležím na opračném stole. Moje duše vystoupila. Zprvu mě to velmi skličovalo, ale pak se oběvilo to nesmírně jasné světlo. Zpočátku bylo trochu matné, ale pak narostlo do obrovského paprsku. Bylo to prostě takové množství světla, kterou nemožno srovnávat, jediné snad s nějakým obrovským světlometem, mohla jsem je zřetelně cítit. TO světlo bylo jasné nažloutlé, ale přece jen spíše bílé. Bylo velmi jasné prostě nepopsatelné. Přesto jsem mohla vše zřetelně vidět, vůbec neoslňovalo... jen se mě ptalo, zda jsem připravena zemřít. Bylo to jako bych mluvila s člověkem, třebaže tam žádný člověk nebyl... skutečně poznalo, že jsem ještě nebyla připravena ke smrti. Vite asi mu šlo hlavně o to, aby mě vyzkoušelo. A přesto jsem o toho okamžiku, kdy světlo na mne začalo mluvit, se cítilo neskutečně dobře, bezpečně a milováma. Láska, kterou vyzařovalo se prostě nečá předsta-

vit a vůbec ne popsat. Byla to rozkoš, nacházet se v jeho blízkosti a svým způsobem i veselá, ano docela určitě.

ZPĚTNÝ POHLED

Jak vyšlo najevo, vidí bytost celý život každého rozproztřený před sebou a nepotřebuje od něho žádnou informaci. Jejím úkolem je podnítit zpětné hodnocení. Přehledka důležitějších částí života probíhá někdy ve formě "pohlednic" a to nesmírně rychle. Odehrávají se bleskově téměř současně. Bytost nebádá k lásce k ostatním a k tomu, aby se člověk po celý zbytek života pilně učil.

"Věřím, že bytost prošla se mnou můj život proto, aby mne poučila."

"Po celém tom rámusu a po průchodu tím dlouhým tmavým tunelem jsem na jeho konci našel před sebou rozproztřený všechny své dětské myšlenky a celý život mi bleskově proběhl před očima. Nejedná se vlastně o obrazy, zdá se mi spíše, že se to pohybovalo na myšlenkové úrovni."

HRANICE NEBO ZÁVORA

V několika případech mu bylo účastníky sděleno, že v průběhu jejich zážitku blízkosti smrti se nějak přiblížili k místu, které by bylo možné nazvat jako jistý předěl, závoru, hranici nebo dělící linii. V různých svědectvích se objevuje jako "vodstvo", "šedá mlha", "plot", "plot procházející plotem" nebo prostě jako čára...

NÁVRÁT

Všichni lidé, se kterými hovořil, se museli přiřazeně v průběhu svého zážitku obrátit. Ale jejich postoj ke smrti se překvapivým způsobem změnil. Jakmile přejde první okamžik-zoufalá snaha vrátit se do svého těla, propadá umírající čím dál více pokušení se do těla nevrátit, neboť cítí nevýslovné a čím dál větší blaho.

"Už jsem se rozmyšlela zda tam nemám zůstat, ale pak jsem najednou uviděla svoji rodinu, 3 malé děti a manžela před sebou. Co teď přijde nemohu dobře objasnit. Když jsem pocítovala to blaho v blízkosti toho světla, tak jsem se ve skutečnosti nechtěla vrátit. Ale odpovědnost vůči své rodině беру vážně a v tom okamžiku jsem si byla vědoma své povinnosti a tak jsem si předsevzala, že se vrátím."

Někteří se přes svůj nezvyklý příjemný tě. stav rozhodli vrátit proto, že měli ještě vyplnit podstatné úkoly. V některých případech se projevilo přání dokončit vzdělání.

Jedna paní: "Ačkoliv lékař již zjistil mou smrt, žila jsem dále. Zážitek, který jsem tehdy prožila, byl tak radostný, že nezechal žádné nepříjemné pocity. Když jsem se pak vrátila a otevřela oči, viděla jsem vedle sebe svou sestru a svého muže, kterým z obličeje hledělo uleknutí. Slzy jim stékali po lících. Viděla jsem, jak se jim neskonale ulevilo, že jsem přece jen zůstala na živu. Zcela zřetelně jsem měla pocit, že láska mé sestry, mého muže mne vrátili zpět, že mě jako magickou silou přitáhla zpět."

V celé řadě zážitků mají účastníci pocit, že jsou taženi nazpět tažení tmavým prostorem, který byl na začátku.

NÁSLEDKY V ŽIVOTĚ

Už se nebojí smrti. Některé uvádějí jako by zestárli, psych. vyspěli a získali nadhled. Některé vyjmečně získali i částečně vizionářské schopnosti.

"Po tom zážitku to vypadalo jako bych byl naplněn novým duchem. O těch dobách mi mnozí řekli, že se zdá jakobyh na ně vyzařoval uklidňující působení, když mají potíže a to okamžitě. A zdá se nyní jakobyh nyní žil v mnohem větší shodě s ostatními, jakobyh mohl mnohem rychleji pochopit jejich problémy, v jakém stavu jsou."

"Věřím, že po zážitku smrti se má dostat jedné věci. Mohu vycítit, co chybí v životě jiných lidí... Mohu chápat, že potřebují nějakou pomoc a jakou...."

"Po mém úrazu mám pocit, že mohu vnímat myšlenky jiných lidí a mohu cítit odmítavost, kterou vůči mě mají. Často jsem mohla pochopit to, co jiní chtěli vyslovit ještě dříve než to dořekli a sotva mi to budete věřit, ale měla jsem od té doby několik ojedinělých zá-

žitků. Jednou jsem byla ve společnosti a zabývala jsem se čtením myšlenek. A tu několik hostů, kteří mně neznali, vstalo a odešlo. Snad měli nějaký strach, že jsem nějaká čarodějnice nebo něco takového. Nevím zda jsem tuto schopnost získala, když jsem byla mrtva nebo zda to už před tím ve mě hlímallo, ale já jsem ji nikdy neužila, až po úrazu...

PODVRZENÍ

Existují líčení událostí, které viděli bytosti ve stavu mimo-tělnosti, kteréžto jsou celkem přesné v konfrontaci s lékaři. Nyní následuje opět několik případů. V dalších odstavcích konfron-tuje Dr. své dílo s Platonem, některými místy v bibli, s Tibetskou knihou mrtvých atd. Překladatel vkládá ještě zkušenosti jednoho něčeho slavného poválečného hmotizéra, který měl zkušenosti po-dobné. Končí odpovědmi na nejčastější otázky, které dostával autor na besedách, přednáškách.

NEVYMYSLEL JSTE SI TO PROSTĚ VŠECHNO?

Ne, připravuji se svědomitě na vědeckou dráhu. Chci být prof. psy-chiatrie a medic. filosofie. Bylo by to věru špatné doporučení pro nou kandidaturu, kdybych chtěl dát do světa takový podvrh. Kromě toho jsem udělal zkušenost, že každý, kdo pečlivě a citlivě provede dostatečný počet pátrání u svých známých a příbuzných zda se jim podobný případ nestal, ztratí velmi rychle své pochybnosti.

JAK ČASTĚ JSOU TAKOVÉ ZÁŽITKY?

Při každé přednášce se našel alespoň jeden člověk, co za mnou při-šel a vyprávěl mi podobný příběh. Po publikacích drobných článků v časopisech mi přicházely dopisy či samotní lidé...

Jsou li tyto případy tak časté, jak uvádíte, proč se o nich všeo-bečně neví? Na tuto ot. přináší odpověď částečně již na začátku a uvádí jeden případ z diskuse: „Jeden lékař se hlásil jako první o slovo a řekl: „Pracuji po mnoho let v lékařství. Jestli se tedy případy vyskytují tak často, jakto, že jsem se dosud s ničím neset-kal?“ Nato zvedla ruku jeho žena a vyprávěla příběh jednoho velmi dobrého přítele rodiny...

LÍŠÍ SE ZPRÁVY MUŽŮ A ŽEN V TOMTO FENOMÉNU?

Ne. Muži jsou však více skoupí při vyprávění, bojí se aby nebyli zesměšňováni.

ODKUD VÍTE ŽE VÁM TITO LIDÉ NIC NENALHÁVAJÍ?

Já jsem je to viděl vypravovat. Často i duševně zralé a normální osoby ztratily sebeovládání a propukly v pláč při vzpomínání na událost třeba 30 let starou. Z těch lidí sálá upřímnost a otevřenost. Také je zajímavé, jak je možné, že přibližně totéž vyprávějí lidé z různých krajín, kteří se pravděpodobně nikdy nesetkali.

POKUD TITO LIDÉ MELI NÁDOŽENSKOU VIRU JE MOŽNÉ JEJICH OVlivNĚNÍ.

Většina náb. zal. lidí poukázala na rozdíl mezi jejich smýšlením a tím co viděli. Neviděli peklo, ani nebe, ani nádhernou bránu.

Zprávy věřících jsou stejné jako zprávy nevěřících.

MOHOU ZKUŠENOSTI, KTERÉ JSTE ZKOUMAL NĚCO ŘÍCI O MOŽNOSTI REINKARNACE?

Žádný případ mi nepřinesl důkaz o stěhování duší ve smyslu rein-karnace. K jejímu důkazu byly vyvinuty jiné metody. Například byly podníceny pokusy s technikou zpětného věkového přesazení. V hypnoze dostane osoba příkaz vrátit se v duchu zpět do stále mladší a mladší fáze svého života. Když se narazí na vrstvu nejran-nějších zážitků na které si ještě vzpomíná, dá se rozkaz, aby hle-dala dále a dále zpět. V tomto bodě počnou mnohé pokusné osoby vypravovat příběhy svého dřívějšího života v dávnych dobách a na vzdálených místech s naprosto zřetelným popisem....

OTÁZKA SEBEVRAZDY

Znám několik případů... tyto skutečnosti byly jednoznačně popiso-vány jako nepřijemné. Jedna paní to vyjádřila slovy: „Kdo opustí zde duši, kterou zarmoutil, bude i tam zarmoucenou duší!“ Konflikty důvodu sebevraždy zůstávají i po smrti.

Jeden muž upadl po smrti své manželky do takového zoufalství, že si chtěl kulkou vzít život. Zmáčkl spoušť a "zemřel". Ale mohl ještě být zachráněn. Rekl: "Nepřišel jsem tam, kam moje manželka. Přišel jsem na hrozné místo. Okamžitě jsem poznal, jakou strašnou chybu jsem spáchal. Pomyslel jsem si: Kéž bych to nebyl nikdy udělal." Jiní, kteří prodělali tento nesnesitelný pobyt v "předpekli", říkali, že měli pocit, že tam budou muset zůstat po dlouhý čas. To byl trest za jejich porušení pravidel..."

VZAL JSTE V ÚVAHU PŘÍPADY JINÝCH KULTURNÍCH KRUHŮ?

Nikoliv jedním z důvodů, proč otevřeně říkám, že moje výzkumy nejsou žádnou vědeckou prací je, že osoby se kterými jsem mluvil nejsou reprezentativním vzorkem pro lidi, které to postihlo. Bylo by pro mě velice zajímavé, kdybych se mohl dozvědět něco o zážitcích Eskymáků, Papuanců, atd.

BYLY TITOL LIDÉ OPRAVDU MRTVI?

Těžko odpovědět. Encefalograf nebyl nikdy k dispozici a ani jeho rychlé uvedení do chodu by zřejmě nezaručilo stoprocentní výsledky. Uvědomte si, že vše se v takových okamžicích děje ve spěchu a zmatku.

Takto končí kniha R. A. Moodyho "Život po životě". Po nasbírání dalších zkušeností a zážitků vydal ještě jednu knihu "Úvahy o životě po životě". Z této se Vám pokusíme přiblížit už jen hlavní myšlenky.

Nadpřirozené zachránění:

Postižený byl v životě nebezpečné situaci, ze které nebylo záchrany. Ale právě v tom okamžiku uslyšel hlas nebo uviděl světlo, které ho zachránilo. Všichni zachránění poté zdůrazňují změnu svého života, uvědomění si, že jejich záchrana sleduje nějaký cíl.

Příklad: Muž byl uzavřen při práci v obrovské nádrži právě naplňované vroucí kyselinou. Začalo mu být jasné, že za několik minut zahyne.

Potom se rozsvítilo světlo ze směru, kterým se skýtala jediná možnost záchrany. Šel za ním a zachránil se. Potom byl velice klidný, protože prý Ježíš Kristus nad ním držel ochrannou ruku, ač sam neví proč.

Jiný muž řekl: "Za války na nás útočilo letadlo, měl jsem hrozný strach. Najednou jsem uslyšel hlas: 'Jsem s tebou, tvůj čas ještě neskončil.'"

Odté doby jsem už nikdy necítil sebemenší hrůzu ze smrti."

Většina takto zachráněných mluví o příjemném a láskyplném hlasu a jemném světle. Tito lidé byli normální a dříve o takovéto věci neměli zájem. Potom byli pevně a nepochybně přesvědčeni, že to co se jim stalo bylo naprosto reálné.

Soud:

Lidé mu říkali, jak události jejich života se před nimi objevily v panoramatické, barevné, trojrozměrné vizi. Některí viděli jenom rozhodující okamžiky svého života, jiní celý. Vše prý probíhá v přítomnosti světelné bytosti /Ježíše Krista/. Prý se jich ptal: "Co jsi udělal za svého života?" Většinou tím byla myšlena láska k lidem. Prý viděli sobeckosti svého života a hluboce jich litovali. Když viděli jak někdy prokazovali lásku a dobrotu, pojal je cit míru a radosti. Lidé se prý vlastně sami odsoudili. Většina je přesvědčena, že v tomto okamžiku neměla ani mužskou, ani ženskou identitu.

Sebevražda:

Po návratu lidé říkali, že jim bylo řečeno, že na Zemi mají úkol, který musí splnit. Proto už nikdo z nich nepomyslel na sebevraždu. Je to prý velmi zlý čin, za který přichází potrestán. Stejně tak i se zabitím jiného člověka. Po sebevraždě člověk musí nledet na to, jakou bolest způsobil svým bližním.

Reakce teologů:

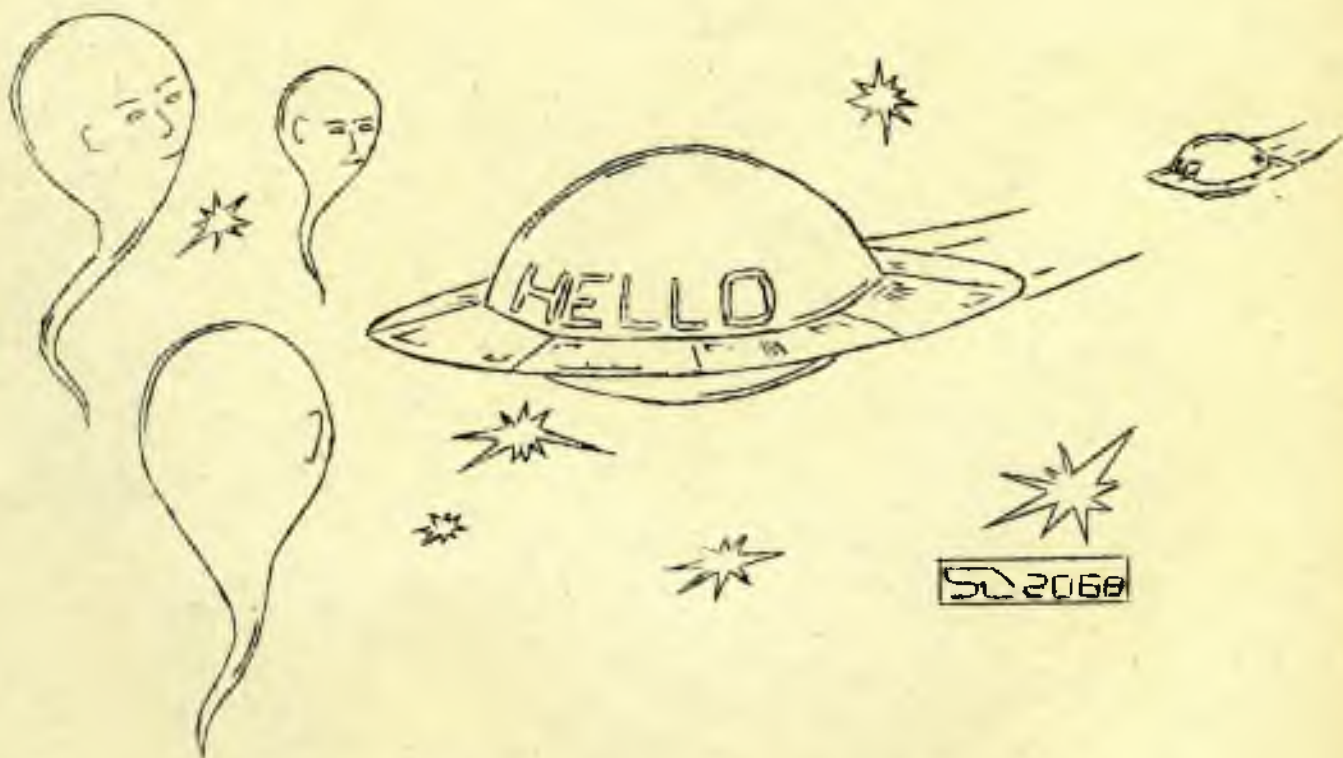
Po vydání první knihy byli někteří proti věci, do nichž člověk nemá právo nahlížet/, ale někteří i za. Jeden z nich mu například řekl: "Jsem rád, že se tímto problémem zabývá nábožensky nezájatý člověk. Sam jsem při zpovědích slyšel několik podobných příběhů a až mě překvapilo, jak se moje zkušenosti snoubí s tím, co je popsáno v knize."

Vize vědění:

Více lidí popsalo okamžik osvětlení, absolutního vědění. Toto prý přichází po rekapitulaci života. Když se někdo rozhodne pro návrat, znalosti se ztrácejí. Vědění bylo předloženo ve všech formách: vizuálně, akusticky, myšlenkově. Najednou bylo všechno k dispozici, jako v knihovně vědění.

O AUTOROVI:

Raymond A. Moody je ženatý a má dva syny. Po studiu filosofie /spec.: logika, etika, lingvistika/ promován jako PhDr. Pak studium medicíny a promoce jako MuDr a další vzdělán na odborného lékaře pro psychiatrii a neurologii. Ještě během svého studia začal svou výzkumnou práci o neobjasněných fenoménech na prahu života a smrti. Rozsáhlá přednášková činnost na toto téma. Zpočátku dr. Moody nevěděl o podobné zaměřených výzkumech jiných vědeckých pracovníků. Teprve po rozeslání ukázkových exemplářů knihy "Život po životě" získal kontakt s dr. Alžbětou Kübler-Rossovou, jejíž práce probíhala nejen paralelně s jeho prací, nýbrž doložila i jeho zjištění, ačkoliv se oba lékařští pracovníci seznámili teprve v únoru 1976.

A CO DÁL?

Celý kolos se zvolna vynořoval z mimoprostoru. Nikoho na jeho palubě však už neudivovaly změny, které se děly v nich samotných i s okolním prostorem, ba dokonce se jich zmocňovala nuda. Ta však nevyvěřala přímo z okamžiku přechodu, ale z jejich dalšího úkolu. Měli totiž následující oběh hlídat planetu, zda už dospěla s rozumem tak daleko, aby se s ním mohl navázat kontakt. To je samo o sobě, jak známo, jedna z nejnudnějších činností ve vesmíru. Posádka je tam jen pro takzvanou kritickou situaci, tím se myslí to, že něco nepůjde tak, jak má jít. Jinak somozřejmě všechno hlídalo velké a nákladné zařízení.

Oba se závistivě podívali na ty, kterým už služba končila.

"Pche, frajírkové, těm se to chodí, když už to mají za sebou," trochu naštvaně si posteskl Ref. "Pojď, ať už jsme vevnitř, ať se na ně nemusím dívat."

Sem si povzdechl: "Já jsem rád, že tam ještě nejsem. Myslím, že si tam užiju ještě dost."

Prestože se Sem ploužil jak nejpomaleji mohl, brzy došli až ke vchodu. Oba ztrápeně vešli dovnitř. Dveře se za nimi ihned zavřely a tím je odřízly od celého světa. Až za jeden oběh se opět otevrou, aby přijaly další změnu.

"Tak, a teď to tady prozkoumáme," zazářil Ref. Svůj průzkumnický talent nikdy a před nikým netajil.

"To by mě zajímalo, co tady chceš prozkoumávat. Ty nevíš, že tohle je docela normální stanice? Takových všude lítá," pronesl Sem a naučenou cestou se vydal ke své kajutě.

"No jo, ty seš dycky nákej chytřej," nakvašeně odvětil Ref, ale pak si uvědomil, že jeho kolega má pravdu a nechal toho.

Asi za hodinu se sešli v ústředním sále stanice, před pultem přístroje, který kontroloval planetu a který zabíral velký prostor.

Ref hned všechno začal obhlížet: "Tak tohle je ta mašina. Hm, docela dobrá strojovna. Škoda, že tady nejsou nějaká tlačítka, aby se s nimi dalo něco ovládat."

"Ty chytráku, a co by si s tím chtěl asi tak ovládat?"

"No co, třeba tamty dole, to by byla legrace," nedal se Ref.

"Jo, děsná," znuděně pravil Sem. "A prosímte neřkej tam dole, protože kde je tady nahoře a kde dole. Jasný?"

"Jasný, ale já nevím, jak jim mám říkat, dosud jsem neměl tu čest."

Sem však měl přehled: "Tak ta planeta, jak ty říkáš tam dole, je třetí v pořadí od hvězdy, ti co na ní žijí ji říkají Země a sobě říkají lidé. A my je tady budeme sledovat."

"Sledovat krz co," vyzvídá Ref.

"No jestli je můžeme přijmout do Organizace."

"Aha, ale ještě jednu otázku, co u nich konkrétně budeme sledovat, nebo jaké podmínky musí splnit pro přijetí."

Sem si povzdechl: "No takové základní věci. Snad jsi četl stanovy Organizace a tam je jasně řečeno že, za prvé: Na planetě se musí najít člověk, který napíše povídku o tom, že Země je sledována a že bude zařazena do Organizace a potom, co někdo napíše povídku o tom, že Země je sledována a že bude zařazena do Organizace a potom, co někdo napíše povídku o tom, že... a tak dále, jistě to už znáš sám. A za druhé: Myšlenku obsaženou v té povídce pochop alespoň jeden milion obyvatel Země. Je ti to jasné?"

Ref hned odpověděl: "Jasný, a ta mašina je tu od toho."

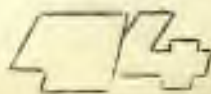
Sem přikývl.

Ref pokračoval: "A na co tu jsou tahle světélka?"

"No tak to největší, to první se rozsvítí, až bude ta povídka napsána. A ty další se budou rozsvěcet s každým dalším tisícem obyvatel."

Oba se po této rozmluvě otočili k průhledu a zadívali se na krásnou modrou planetu. Po chvíli to Refa přestalo bavit.

"No tak jsme se vynadali... Podívej, honem se podívej, něco se děje."

Sem se zvolna otočil. "Co převratného se asi tak může dít?"
Oba jejich pohledy se střetly a zaměřily do jednoho bodu.
Na pultě svítilo to největší okénko. Další je už jen otázka času.
Takže lidé " A co dál?"

EQ '88

